

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členov JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Anny Petruľákovej v právnej veci žalobkyne **Bc. M. K.** – súdna exekútorka, Exekútorický úrad P., N., zast. Mgr. M. K., advokátkou, X., proti žalovanému **JUDr. E. V.** – správca konkurznej podstaty úpadcu P., a. s. v konkurze, S. so sídlom správcu V., **o určenie pravosti pohľadávky proti podstate**, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04. 12. 2008 č. k. 6 Cbi 8/08-51 a odvolanie žalovaného proti doplňujúcemu rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. 09. 2009 č. k. 6 Cbi 8/2008-80, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04. 12. 2008 č. k. 6 Cbi 8/08-51 v spojení s doplňujúcim rozsudkom zo dňa 24. 09. 2009 č. k. 6 Cbi 8/2008-80 vo veci samej **p o t v r d z u j e .**

V časti výroku o trovách **m e n í** tak, že žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyni na účet právneho zástupcu 521,65 Eur trov prvostupňového konania.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 04. 12. 2008 č. k. 6 Cbi 8/08-51 v spojení s doplňujúcim rozsudkom zo dňa 24. 09. 2009 č. k. 6 Cbi 8/2008-80 určil,

že pohľadávka žalobkyne vo výške 41 892,33 Eur v konkurze na majetok úpadcu žalovaného, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod spisovou značkou 9 K 40/02 je oprávnená a je pohľadávkou proti podstate. Uviedol, že jedným z účinkov vyhlásenia konkurzu je i prerušenie exekučného konania. Pretože v danom prípade bol v exekučnom konaní dražbou speňažený majetok povinného v sume 6 550 000,- Sk, patril celý výťažok do konkurznej podstaty. Žalovaná vydala celý výťažok správcovi v dvoch platbách. Trovy exekúcie exekútorka vyčíslila vo výške 1 287 205,50 Sk, ktorých výšku žalovaný nerozporoval. Pohľadávku uplatnenú v konkurznom konaní žalobkyňou ako pohľadávka proti podstate však neuznal a túto poprel. Na základe výzvy súdu z 08. 04. 2008 bola žalobkyňi stanovená lehota na uplatnenie práva v zmysle § 29 ods. 5 ZKV v lehote jeden mesiac na súde, ktorú žalobu žalobkyňa podala včas. Súd neprisvedčil tvrdeniam žalovaného, že žalobkyňa si mala pohľadávku prihlásiť na prieskumnom pojednávaní podľa § 20 ZKV, pretože nejde o pohľadávku vzniknutú pred vyhlásením konkurzu. Dôsledok, že nevydaný výťažok v exekúcii speňaženého majetku sa stáva súčasťou konkurznej podstaty totiž nemôže nastať pred vyhlásením konkurzu, ale iba ako dôsledok vyhlásenia konkurzu. Preto neprichádza do úvahy prihlásenie nároku exekútorke na náhradu trov, ktoré jej v prerušenom exekučnom konaní vznikli podľa § 20 ods. 1 ZKV, ale podľa § 31 ods. 5 ZKV. Čo tvorí pohľadávku proti podstate ustanovuje zákon o konkurze a vyrovnaní jednak v ustanovení § 31 ods. 3, ako aj v ďalších ustanoveniach – konkrétne v ustanovení § 14 ods. 1 písm. e/ ZKV pri úprave výťažku nevydaného oprávnenému v prerušených exekučných konaniach v dôsledku vyhlásenia konkurzu, ktorý sa stáva súčasťou konkurznej podstaty. Zákon o konkurze a vyrovnaní pritom v poslednej vete tohto ustanovenia výslovne hovorí, že trovy týchto konaní sú pohľadávkou proti podstate. Čo tvoria trovy exekúcie v exekučnom konaní upravuje zákon č. 233/1995 Z. z. Z ust. § 196 Ex. por. vyplýva, že súdnemu exekútorovi za výkon exekučnej činnosti patrí odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času, a v prípade, ak je i platiteľom dane z pridanej hodnoty, patrí mu i táto daň. Ust. § 197 ods. 1 Ex. por. stanovuje zásadu, že tieto náklady znáša povinný. Môže sa tak stať však len v prípade, ak súdny exekútor vymáhanú pohľadávku exekučnou činnosťou vymohol. Ust. § 203 Ex. por. upravuje náhradu trov exekučného konania za situácie, keď dôjde k zastaveniu exekúcie. Pripúšťa výnimku zo zásady zakotvenej v ust. § 197 ods. 1 Ex. por., že

trovy exekúcie znáša povinný. Ide o prípad, ak k zastaveniu exekúcie došlo zavinením oprávneného (§ 203 ods. 1 Ex. por.), alebo ak exekúcia bola zastavená pre nemajetnosť povinného (§ 203 ods. 2 Ex. por.). Za predpokladu prerušenia exekučného konania podľa § 14 ods. 1 písm. d/ ZKV v dôsledku vyhlásenia konkurzu, neprichádza do úvahy rozhodovanie súdu v exekučnom konaní o náhrade trov exekúcie súdnemu exekútorovi, preto je namieste ustanovenie poslednej vety § 14 ods. 1 písm. e/ ZKV, že trovy týchto konaní sú pohľadávkou proti podstate. Súd preto určil pravosť pohľadávky súdnej exekútorke v uplatnenej výške, ako pohľadávku proti podstate, pričom pri určení jej pravosti vychádzal zo zhodných tvrdení účastníkov v zmysle § 120 ods. 3 O. s. p. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v celkovej výške 7 280,- Sk, spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 10 000,- Sk a z trov právneho zastúpenia za zastupovanie žalobkyne advokátkou vo výške 7 280,- Sk za 2 úkony právnej pomoci po 1 465,- Sk, 2 x paušál po 190,- Sk. Ďalej bolo priznané cestovné vo výške 600,- Sk z Banskej Bystrici do Bratislavy a späť do výšky cestovného verejným dopravným prostriedkom, náhrada za stratu času vo výške 3 170,- Sk za každú začatú polhodinu po 317,- Sk.

Proti rozsudkom podal žalovaný odvolanie a žiadal ich zrušenie. Namietal, že žalobkyňa si neuplatnila pohľadávku proti podstate do prieskumného pojednávania. Poukázal na ust. § 14 ods. 1 písm. d/ zák. č. 328/1991 Zb., podľa ktorého súdne a iné konania podľa osobitného predpisu, ktoré sa začali pred vyhlásením konkurzu sa prerušujú, ak sa týkajú majetku patriaceho do podstaty, alebo sa týkajú nárokov, ktoré majú byť z podstaty uspokojené. Ďalej poukázal na ust. § 14 ods. 1 písm. e/, § 31 ods. 1 písm. c/ a ust. § 31 ods. 3 písm. a/ zák. č. 328/1991 Zb., v zmysle ktorého pohľadávkami proti podstate sú pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a sú splatné v priebehu konkurzu. Uviedol, že uvedené ustanovenie má v sebe zahrnuté dve podmienky. Pohľadávky musia vzniknúť po vyhlásení konkurzu a sú splatné v priebehu celého konkurzu. Pohľadávka vo výške 1 287 205,50 Sk vznikla nepochybne pred vyhlásením konkurzu a nie po jeho vyhlásení. Iný právny režim upravuje štádium do prieskumného pojednávania a iný po ňom. Z dôvodu, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, navrhuje ich zrušenie a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo svojom stanovisku k odvolaniu žalovaného uviedla, že z obsahu jej návrhu vyplýva, v rámci výkonu exekúcie speňažila majetok povinného subjektu P., a. s. P. formou verejnej dražby s dosiahnutým výťažkom 6 550 000,- Sk. V tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že konajúcemu súdnemu exekútorovi nárok na trovy exekúcie vzniká až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia exekučného súdu o návrhu na schválenie rozvrhu výťažku dosiahnutého dražbou nehnuteľného majetku povinného. Keďže príklep udelený na predmetnej dražbe vydražiteľovi dňa 26. 01. 2001 – bol schválený exekučným súdom dňa 14. 02. 2001, avšak v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok povinného z 30. 09. 2002, nedošlo k rozvrhnutiu dosiahnutého výťažku, tento sa stal súčasťou konkurznej podstaty. S odkazom na ust. § 14 ods. 1 písm. e/ ZKV sa trovy exekúcie v konaniach prerušených podľa ust. § 14 ods. 1 písm. d/ ZKV sa v prípade nevydania dosiahnutého výťažku oprávnenému – stávajú pohľadávkou proti podstate. Žalobkyňa si vzniknuté trovy exekúcie vyčíslila v súlade s § 196 z. č. 233/1995 Z. z. v spojení s ust. § 4, § 5 a § 22 vyhl. č. 288/1995 Z. z. na sumu 1 262 048,50 Sk (41 892,33 Eur). Žalovaný výšku ani spôsob vyčíslenia vzniknutých trov exekúcie v priebehu konania nerozporoval. Z uvedených dôvodov navrhuje napadnuté rozsudky vo veci samej potvrdiť.

Proti rozsudku v časti jeho výroku o trovách konania sa odvolala žalobkyňa z dôvodu, že súd prvého stupňa priznal žalobkyňi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania len vo výške 7 280,- Sk, čo je v zjavnom rozpore s odôvodnením takto priznaného nároku matematicky vyjadreným na str. 4 napadnutého rozsudku a tiež v rozpore s vyčíslením trov právneho zastúpenia a trov konania podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z., ktoré bolo súdu prvého stupňa riadne doručené na základe povinnosti, ktorá bola právnej zástupkyňi žalobkyne uložená na súdnom pojednávaní dňa 04. 12. 2008. So zreteľom na uvedené, ako i ust. § 142 ods. 1 O. s. p. žalobkyňa navrhuje rozsudok v časti výroku o trovách konania zmeniť tak, že jej bude priznaná náhrada trov konania vo výške 47 275,- Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v medziach dôvodov odvolaní a dospel

k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť a odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

Napadnutými rozhodnutiami súd prvého stupňa určil pravosť a poradie pohľadávky žalobkyne vo výške 41 892,33 Eur ako pohľadávky proti podstate, ktorú uplatnil v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu P., a. s., P. z titulu trov exekúcie, konkurzom prerušenej.

Súd prvého stupňa vychádzal zo skutočnosti, že exekučné konanie bolo prerušené potom, ako žalobkyňa speňažila dlžníkov majetok, avšak výťažok zo speňaženia nebol vydaný oprávnenému, a preto trovy tohto konania sú pohľadávkou proti podstate a žalobkyňa postupovala v súlade so zákonom, keď tieto uplatnila u správcu konkurznej podstaty.

Žalovaný proti uvedenému záveru súdu prvého stupňa namieta, že rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko trovy exekúcie žalobkyne vznikli pred vyhlásením konkurzu, nie sú z toho dôvodu pohľadávkou proti podstate a žalobkyňa si svoju pohľadávkou mala prihlásiť v konkurze do prieskumného pojednávania.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolanie žalovaného nie je opodstatnené a jeho dôvodmi nebola spochybnená správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Zo zhodných tvrdení účastníkov a tiež z obsahu spisu vyplýva, že exekučné konanie bolo prerušené v zmysle § 14 ods. 1 písm. d/ zák. č. 328/1991 Zb., ktorým sa tento konkurz spravuje, potom, ako bol speňažený majetok, avšak výťažok nebol vydaný oprávnenému.

Z ust. § 14 ods. 1 písm. e/ zák. č. 328/1991 Zb., ktoré dopĺňuje a upresňuje predchádzajúce písm. d/ pre prípad výkonu rozhodnutia a exekúcie, jednoznačne vyplýva, že v prípade takto prerušeného exekučného konania, sú trovy tohto konania pohľadávkou proti podstate, z čoho správne vychádzal i súd prvého stupňa.

Na uvedenú zákonnú úpravu naväzuje ust. § 31 ods. 1 písm. c/ a f/ zák. č. 328/1991 Zb., ktoré umožňuje kedykoľvek v priebehu konkurzu uspokojiť trovy tých výkonov rozhodnutí alebo exekúcií, ktoré boli prerušené v zmysle § 14 ods. 1 písm. d/ uvedeného zákona, avšak tieto veritelia musia v konkurze prihlásiť v zmysle § 20 ods. 3 zák. č. 328/1991 Zb., okrem trov exekúcie, kde majetok bol už speňažený, ktorým zákon, ako to už bolo uvedené, priznáva osobitné postavenie pohľadávky proti podstate. Takýto nárok veritelia v zmysle § 31 ods. 5 zák. č. 328/1991 Zb., uplatňujú u správcu.

Z uvedených dôvodov neobstojí preto tvrdenie žalovaného o tom, že pohľadávka žalobkyne v konkurze nebola riadne uplatnená.

Súd prvého stupňa so zreteľom na uvedené skutočnosti rozhodol preto v súlade s právnym predpisom, keď určil pravosť a poradie pohľadávky žalobcu v uplatnenej výške, ako pohľadávky proti podstate.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa vo veci samej podľa § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti jeho výroku o trovách konania žalobkyňa namietala, že výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa v tejto jeho časti je v rozpore s jeho odôvodnením a tiež s vyčíslením trov právneho zastúpenia žalobkyňou a vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Napadnutým rozhodnutím súd prvého stupňa priznal žalobkyňi náhradu trov konania vo výške 7 280,- Sk, spočívajúcich podľa odôvodnenia súdu prvého stupňa v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 10 000,- Sk a z trov právneho zastúpenia vo výške 7 280,- Sk.

Nepochybne teda výrok rozhodnutia je v zjavnom rozpore s jeho odôvodnením a súd prvého stupňa pochybil, keď vo výroku rozhodnutia o náhrade trov konania neprevzal i náhradu žalobkyňou zaplateného súdneho poplatku, ktorá nesporne tvorí súčasť trov konania.

Odvolanie žalobkyne v tomto smere je preto opodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa však nestotožnil so žalobkyňou, že priznaná náhrada trov právneho zastúpenia je v rozpore s vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Súdom prvého stupňa priznaná výška náhrady za úkony právnej pomoci vrátane paušálnej náhrady, totiž zodpovedá základnej sadzbe tarifnej odmeny v zmysle ust. § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z., pretože predmetný spor je svojim charakterom sporom určovacím a nie sporom o peňažné plnenie alebo právo, z ktorej sadzby tarifnej odmeny nesprávne žalobkyňa vychádzala pri vyčíslení trov právneho zastúpenia.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti výroku o trovách konania podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že žalobkyni priznal náhradu trov konania vo výške 521,65 Eur (17 280,- Sk).

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si náhradu trov právneho zastúpenia neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. januára 2010

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková